

гион.

Едновременно с това, във всяка отделна страна, някои групи постепенно забавяли или спирали движението си. В Гърция, част от циганските групи на първата имиграционна вълна се установили в селските райони (Епир, Корфу, Пелопонес, Тракия). В Италия, още от края на XV в., много цигански семейства ограничили номадизма и започнали да търсят работа из равнинните селски райони. По същото време групи ковачи отсядат в градовете. По същото време в Испания Циганите започнали да прилагат практиката на полу-отсядането, при което се развиват търговията, занаятите и сезонния селски труд. [8]. Така едновременно със социалното установяване се развили и навиците за съвместен живот. В Андалусия било постигнато състояние на взаимно проникване в културната област, което позволявали дори смесени бракове. Като проспериращи занаятчийи ковачите били защитавани от местното население, което имало нужда от тях, когато били прокламирани кралските решения за експулсиране. Отново в Испания, аристократи давали протекции си на цели фамилии *Хитани*, ставайки кръстници на децата им, което позволило житаните да приемат много от техните благородни фамилни имена: Мендоса, Монталво, Кортес и др. Подобно нещо се случило и в областта Калабрия (Италия), където всички фамилии носят едно и също име — Берлингери (*Berlingeri*), в Англия, където много *Джипси* носят имена като Босуел или Стенли, а амбулантните търговци, занаятчийите и селскостопанските работници много скоро са ограничили чергарствуванията си. Във Финландия, номадското съществуване в търсене на подслон и препитание било ограничено само до централната част на страната.

След XIV и XV в. Циганите, намиращи се на Балканите или преминаващи оттам заедно с османската армия били част от административната, военната и икономическа система на Империята. Те трябвало да плащат данъка *харач* [9] освен ако не работели за нуждите на армията като производители на барут или оръжейници (ковачи). Така се оформили организирани групи, които се издържали от службите си в армията, обединени в т.нар. *Цигански санджак*. [10] Въпреки желанието на Високата порта Циганите да бъдат данъчно регистрирани и установени на едно място, част от тях продължили номадското си съществуване в границите на Империята или извън нейните предели чак